

konného trestu v trest na penězích, má se v tom případě, že jest dána na výběr trestní sazba vězení nebo peněžité pokuty, uznati na peněžitou pokutu p ř í m o a nikoli přeměnou vězení za použití § 261 tr. zák. Dovolané rozhodnutí týká se případu úplně obdobného, že veřejnému obžalobci nepřislušelo právo odvolání, jelikož byl trest peněžitý vyměřen v rámci stanovené trestní sazby, byť i na volbu dané, jak jest tomu i v souzeném případě.

Čís. 4794.

I předpis § 24 odst. 1 zák. čís. 117/24 sb. z. a n., citovaný v § 48 odst. 1 téhož zákona, jest součástí trestního zákona a jeho neznalost nevylučuje, aby čin byl pachateli přičítán.

Skutková podstata přečinu podle § 48 odst. 1 cit. zák. nevyžaduje nějaké tajné nebo podloudné jednání; trestný je vývoz evidenčních koní do ciziny bez souhlasu ministerstva národní obrany v každém případě, nechť se doprava děje jakýmkoliv způsobem; stačí vědomí pachatelovo, že jde o evidenční koně a že souhlas ministerstva národní obrany nebyl vyžádán ani udělen.

(Rozh. ze dne 30. září 1933, Zm IV 153/33.)

S o u d p r v é s t o l i c e uznal obžalované G. M. a O. K. vinnými podle obžaloby, a to přečinem podle § 48 odst. 1 zák. čís. 117/24 sb. z. a n., jehož se dopustili tím, že v říjnu 1930 dali bez povolení ministerstva národní obrany — tedy proti zákazu § 24 odst. 1 cit. zák. — dopravit do Německa tři evidenční koně. O d v o l a c í s o u d zprostil oba obžalované podle § 326 čís. 2 tr. ř. z obžaloby.

N e j v ý š š í s o u d po veřejném líčení o zmateční stížnosti veřejného žalobce z úřední moci podle § 35 odst. 1 por. nov. zrušil rozsudek odvolacího soudu i s hlavním odvolacím líčením a uložil tomuto soudu, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zprošťující rozsudek odvolacího soudu napadá veřejný žalobce zmateční stížností z důvodů věcné zmatečnosti podle § 385 čís. 1 a), c) tr. ř. Odvolací soud zprostil obžalované G. M. a O. K. obžaloby pro přečin podle § 48 odst. 1 zákona čís. 117/1924 sb. z. a n. v podstatě s odůvodněním, že obžalovaní nejednali úmyslně, když evidenční koně bez předepsaného povolení ministerstva národní obrany svěřili dopravní společnosti v B. k vývozu do Německa, ale že tak učinili veřejně a z neznalosti zmíněného zákonného předpisu, spoléhající na opatření dopravní společnosti, o které se mohli právem domnívati, že splní všechny pro vývoz koní předepsané podmínky. V dalších důvodech uvádí vrchní

soud, že ustanovení § 24 odst. 1 zákona čís. 117/1924 sb. z. a n. je normou práva administrativního, jejíž neznalost vyvíňuje obžalované, poněvadž jen trestní sankce uložená na překročení tohoto zákazu (§ 48 odst. 1 cit. zák.) je povahy práva trestního. Náhled odvolacího soudu, vyslovený v této druhé části odůvodnění jeho rozsudku, jest mylný.

Podle § 48 odst. 1 zákona čís. 117/1924 sb. z. a n. trestá se za přečin, kdo proti zákazu dopraví do ciziny evidenční koně (§ 24 odst. 1 cit. zák.). O tom, že toto ustanovení (§ 48 odst. 1) má »povahu ustanovení trestního práva«, správněji, že jest je považovati za ustanovení trestního zákona a že proto jeho neznalost nezbavuje pachatele trestnosti (§ 81 tr. zák.), nepochybuje ani vrchní soud. Avšak právě tím, že v citovaném ustanovení § 48 odst. 1 je výslovně citován i předpis § 24 odst. 1 zmíněného zákona, stal se i tento předpis — jinak povahy předpisu administrativního — součástí předpisů zákona trestního a proto neznalost tohoto předpisu podle § 81 tr. zák. nevylučuje, aby čin byl pachateli přičítán. Pokud se týče otázky, zda obžalovaní jednali úmyslně, jest třeba především uvážiti, že ke spáchání inkriminovaného přečinu nevyžaduje zákon nějaké tajné nebo podloudné jednání, nýbrž, že podle znění § 48 odstavec 1 ve spojitosti s § 24 odst. 1 jest trestný vývoz evidenčních koní do ciziny bez souhlasu ministerstva národní obrany v každém případě, bez ohledu na to, jakým způsobem se doprava děje. Po subjektivní stránce stačí proto ke skutkové podstatě tohoto přečinu vědomí pachatele (držitele), že jde o evidenční koně (§ 20 zákona čís. 117/1924 sb. z. a n.), které mají býti dopraveny do ciziny, a že nebyl k tomu vyžádán ani udělen souhlas ministerstva národní obrany. Nejvyšší soud, zkoumajе věc s tohoto hlediska, shledal, že skutková zjištění učiněná odvolacím soudem jsou neúplná a nestačí k tomu, aby otázka subjektivní stránky činu spolehlivě mohla býti řešena. Odvolací soud zejména neučinil žádná skutková zjištění, z nichž by bylo možno učiniti závěr, že obžalovaní mohli důvodně spoléhati, že dopravní společnost v B., kterou pověřili dopravou koní do Německa, postará se, aneb se postarala o to, aby bylo vyhověno všem předpisům zákona, jmenovitě povinnosti opatřiti předepsané povolení ministerstva národní obrany. V tom směru bude třeba přesně zjistiti, jaké ujednání ohledně dopravy evidenčních koní se stalo se strany obžalovaných se zmíněnou dopravní společností, jaké závazky tato převzala, a zda před převzetím koní k dopravě zachovala se tak, že obžalovaní mohli z toho usuzovati, že dopravní společnost vyhověla jinak všem požadavkům zákona, pokud se týče vývozu evidenčních koní. Dále bude třeba k posouzení otázky viny obžalovaných se zřetelem na jejich obhajobu zjistiti, jaký příkaz dal obžalovaný G. M. spoluobžalovanému O. K., a zda tento věc vyřizoval samostatně, či zda se při jejím vyřizování řídil jen příkazy a pokyny, které mu dával obžalovaný G. M. Poněvadž nejvyšší soud v důsledku předpisu 3. odstavce § 33 por. nov. sám potřebná zjištění učiniti nemůže, bylo postupovati podle předpisu 1. odstavce § 35 tr. p. nov. a učiniti opatření, jak uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.